Артюр Рембо

Руки Жанни-Марі

Перекладач: С. Нікіташенко

Ні, це не руки Хуаніти!
Вони бліді, мов неживі,
Вони засмаглі — серед літа
Жаркий палив їх суховій.

Чи брали руки ці причастя?
Чи звідали вони любов?
Чи поринали в любострастя,
Як в пітьму ночі,— знов і знов?

Чи спочивали на колінах?
Чи поривались в небеса?
Чи серед торгу жар перлини
У цих долонях погасав?

Чи падали до ніг мадонни,
І благодать їм слав господь?
Чи то лиш соком беладонни
Спалахувала їхня плоть,

Коли, прогнавши легкокрилих
Нічних комах, що п'ють нектар,
Вони крізь пальці процідили
Проклятого труйзілля дар?

Ох! Як знемогу їм здолати?
Як побороти млосний чар?

Над ними снів розкинув шати
Сіон? Чи, може, Хенджавар?

Цитрин ці руки не збирали,
З богами зналися здаля,
І пелюшок вони не прали,
Не колисали немовля;

Це руки не кузин-панянок
І не фабричних робітниць,
Що їм цехів чадний серпанок
Ліг тінями на білість лиць.

І, невблаганні, як машини,
Пругкі, як лука тятива,
Вони не скривдять і дитини,-
Їх дужа плоть добром жива!

Тверда, немов багнета лезо,
Вона не гнеться, як холуй,
Вона співає "Марсельєзу" —
Вона не знає алілуй!

Зате вп'ялися б вам у шиї
Ці сильні руки залюбки,
Вони б вас всіх передушили,
Нікчемні, пещені ляльки!

Цих рук закоханих долоні
Рубіном сонця опекло,
І глухо кров шугає в скроні,
Відчувши їх п'янке тепло.

Коли ж, ввібравши біль народу,
Ці руки шерхли, як рілля,-
Їм повертали дивну вроду
Святі цілунки Бунтаря!

І розквітали смаглі руки,
Жагою повнячись ущерть,
Під мітральезні перегуки,
Коли Париж стояв насмерть!

Круг тих долонь — о любі руки,
Судилось вам спізнати й це! —
Де ще тремтять цілунків звуки,
Кайданів брязнуло кільце.

І, занімівши від розпуки,
Ми бачимо, як з-під заков.
Струмуючи на добрі руки,
Смагу із них змиває кров...